

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28.10.2020 r. M. K. (1) reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła z następującymi roszczeniami przeciwko pozwanemu (...) S.A.

1. ustalenie, iż bezpośrednią przyczyną wypadku przy pracy powódki z dnia 27.07.2018r. był brak zapewnienia przez pozwanego bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, tj. przyczyna leżąca po stronie pracodawcy,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i cierpienia jakich powódka doznała w wyniku wypadku przy pracy mającego miejsce w dniu 27.07.2018r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty;
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki M. K. (1) renty z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie po 5.295,00 zł miesięcznie płatnej do rąk powódki, z góry do 10 - go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia wniesienia niniejszego pozwu;
4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki M. K. (1) skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie 142.965,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty;
5. ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku przy pracy mającego miejsce w dniu 27 lipca 2018 r. które mogą się ujawnić w przyszłości po stronie powódki;

nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazanego stanowiska podniesiono, iż dniu 27 lipca 2018 r. powódka rozpoczęła pracę o godzinie 6.00. Przed zakończeniem pracy planowanym na godzinę 14.00, powódka wstała od swojego biurka i przeszła położyć dokument na biurko kolegi. Biurko było usytuowane w tym samym pomieszczeniu, w którym przebywała powódka, ale po przeciwnej stronie. Biuro, w którym powódka pracowała, przylegało bezpośrednio do pomieszczenia kuchni. Powódka idąc celem położenia dokumentu, poślizgnęła się na podłodze, która była zachlapana wodą. Powódka, upadając, instynktownie wyciągnęła lewą rękę, aby zamortyzować upadek. Po zdarzeniu powódka siedziała na podłodze i odczuwała silne dolegliwości bólowe lewej ręki. Po chwili powódka zadzwoniła po pomoc. Pierwszej pomocy udzielił powódce dyrektor firmy, a następnie powódka została zawieziona do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z.. Po przetransportowaniu jej do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. i przeprowadzeniu badań zdiagnozowano u powódki wieloodłamowe złamanie przestawowe końca dalszego lewej kości promieniowej z przemieszczeniem. Podczas hospitalizacji dokonano repozycji odłamów kostnych w gipsie dłoniowym-ramiennym. Powódka została wypisana z zaleceniami oszczędzania i elewacji kończyny na chuście trójkątnej w spoczynku, kontroli w poradni ortopedycznej za 7-10 dni lub natychmiast w przypadku pogorszenia się stanu zdrowia oraz ruszania chorą kończyną w stawie barkowym oraz palcami przez cały czas unieruchomienia, a także zażywania leków.

Kolejno powódka w dniu 7 sierpnia 2018 r. została przyjęta w trybie planowym do (...) Szpitala (...) Medycznej - (...) Szpital (...) w Ł. celem przeprowadzenia zabiegu operacyjnego krwawej repozycji złamania ze stabilizacją metalem. Powódka została wypisana z Oddziału w dniu 10 sierpnia 2018 r. z dalszymi zaleceniami.

Następnie w dniu 7 stycznia 2019 r. powódka została ponownie przyjęta w trybie planowym do (...) Szpitala (...) Medycznej - (...) Szpital (...) w Ł. celem usunięcia metalu po zespoleniu złamania kości promieniowej lewej. Powódka została wypisana z Oddziału w dniu 10 stycznia 2019 r. z dalszymi zaleceniami.

Od powyższego czasu powódka leczy się w Poradni ortopedycznej oraz rehabilitacyjnej. Pomimo wielu przebytych zabiegów rehabilitacyjnych powódka w dalszym ciągu odczuwa zaburzenia sprawności lewej ręki, ból w nadgarstku

oraz osłabioną siłę mięśniową. Powódce zdarza się niekontrolowane wypadanie przedmiotów z dłoni. Ze względu na ciągle obciążanie prawej ręki powódka również w jej obrębie zaczyna odczuwać dysfunkcje. Ponadto powódka od wypadku odczuwa bóle kręgosłupa i drętwienie rąk i nóg. Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 4 marca 2019 r. powódka została zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności, natomiast orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14 maja 2020 r. u Powódki stwierdzono 7 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Ponadto podniesiono, że od chwili wypadku powódka walczy z depresją i stanami lękowymi. Powódka jest przerażona faktem, że wypadek spowodował, iż stała się osobą o znacznie ograniczonej sprawności fizycznej, a trwające leczenie nie przynosi żadnej poprawy jej zdrowia. Powódka od czasu wypadku ma problemy z wykonywaniem czynności domowych. Uczucie bezradności i bólu odczuwane przez powódkę powoduje, że jest ona w bardzo złym stanie psychicznym. Powódka jest pełna lęku o swoją przyszłość i boi się, że już nigdy nie odzyska sprawności, co jest dla niej bardzo przytłaczające.

W związku z przedmiotowym zdarzeniem został sporządzony protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przez zespół powypadkowy w składzie: przedstawiciela pracowników -M. S. oraz inspektora bhp - P. G., w którym stwierdzono w pkt 5, iż przyczyną wypadku przy pracy był upadek po poślizgnięciu się na mokrej podłodze.

Zdaniem powódki w realiach sprawy nie ma zatem wątpliwości, że pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego na zasadzie winy. Przy tym powódka doznała znacznego uszczerbku na zdrowiu. Od czasu wypadku powódka zmaga się z jego konsekwencjami. Musi zażywać silne leki przeciwbólowe, musiała całkowicie zmienić prowadzony przez siebie tryb życia, nie mogąc wykonywać wielu aktywności. Na stan psychiczny powódki wpływa również niekorzystnie fakt, iż musi korzystać przy czynnościach życia codziennego z pomocy swoich bliskich, choć sama też jest zobligowana do udzielania pomocy swojej matce. Powódka jest cały czas zmęczona swoimi ograniczeniami i brakiem samodzielności.

Ponadto od wypadku M. K. (1) nie może uprawiać sportów, ma problemy z wykonywaniem czynności manualnych. Dodatkowo powódka na skutek wypadku popadła w depresję i stany lękowe, że już nigdy nie odzyska sprawności. Cierpi na bezsenność i depresję.

W ocenie strony powodowej zatem zarówno rozmiar doznanych przez powódkę uszkodzeń, jak i doznane straty psychiczne, uzasadniają zgłoszone w niniejszym pozwie żądanie zadośćuczynienia w kwocie 50.000,00 zł. Przy czym zastrzeżono, iż powódka otrzymała jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w łącznej kwocie 6.888,00 zł na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015.1242 ze zm.).

W zakresie wniosku o zasądzenie od pozwanego renty z tytułu zwiększenia potrzeb z art. 444 § 2 k.c. strona powodowa wskazała, że powódka od chwili wypadku odczuwa cały czas silne dolegliwości bólowe, które są nieustające i nie ulegają zmniejszeniu. Ponadto ze względu na ograniczenia ruchowe w zakresie lewej ręki powódce jest potrzebna niezwłoczna rehabilitacja, gdyż jej brak może spowodować nieodwracalne skutki w zdrowiu. Zważywszy, iż terminy rehabilitacji w ramach NFZ są odległe, a zgodnie z konsultacją z rehabilitantem powódka musi być poddawana jej cały czas, w związku z czym wniosek w zakresie wypłacenia renty należy uznać w pełni za uzasadniony. Zgodnie z konsultacją z rehabilitantem miesięczny koszt rehabilitacji wynosi 3.825,00 zł.

W kwocie dochodzonej renty z tytułu zwiększonych potrzeb zawiera się miesięczny koszt leków, jak również suplementów oraz akcesoriów medycznych, który wynosi około 150 zł. Ponadto powódka na skutek wypadku przy pracy z dnia 27 lipca 2018 r. musi korzystać z wizyt lekarskich u lekarza ortopedy (koszt 150 zł miesięcznie), które musi odbywać prywatnie z uwagi na niewystarczającą ilość wizyt z NFZ. Powódka ponadto musi pokrywać koszty dojazdów do placówek medycznych, który wynosi około 150 zł miesięcznie.

Ponadto powódka ze względu na skutki wypadku przy pracy z dnia 27 lipca 2018 r. potrzebuje pomocy przy obowiązkach domowych, związanych z dźwiganiami, schyłaniem oraz czynnościami na wysokości i manualnymi. W

związku z powyższym we wskazanym zakresie pomagają powódce najbliżsi, którzy sprawują nad nią opiekę codziennie - w wymiarze co najmniej 2 godzin dziennie.

Dokonując wyliczenia kosztów opieki należało więc przyjąć wysokość minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w roku 2020. Przyjmując, że powódka wymaga, co najmniej 2 godzin opieki w ciągu dnia, zaś obowiązująca stawka minimalnego wynagrodzenia wynosi 17,00 zł za godzinę, to należna jej kwota opieki wynosi 1.020,00 zł miesięcznie (17,00 zł x 2 godz. x 30 dni = 1.020,00 zł).

W związku z powyższym ze względu na to, że opieka jest cały czas nad powódką sprawowana, a leki musi nabywać na bieżąco, żeby chociaż chwilowo uśmierzyć ból oraz korzystać z wizyt lekarskich i rehabilitacji, wniosek w zakresie wypłacenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie po 5.295,00 zł miesięcznie należy uznać w pełni za uzasadniony.

Co do żądania skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb strona wskazała, że wynosi ona 142.965,00 zł i jest wyliczona jako 27-krotność obecnie żądanej renty z tego tytułu, tj. 5.295,00 zł, z uwagi na to, iż zwiększone potrzeby powódki istnieją od dnia wypadku. Przy czym do wyliczenia tej kwoty przyjęto ceny z dnia wniesienia pozwu.

Z kolei w zakresie wymagalności roszczeń dochodzonych pozwem wskazano że roszczenia powódki stały się wymagalne w dniu zaistnienia szkody, tj. 27.07.2018r.

/pozew k. 3-20 załączniki k. 21-74/

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i zawiadomienie o toczącym się postępowaniu w trybie art. 84 (...) SA oraz wezwanie tego podmiotu do wzięcia udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej z uwagi na zawartą z tym podmiotem umowę ubezpieczenia cywilnego pozwanego, z uwagi na którą w przypadku stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego roszczenia powódki będą podlegały realizacji z ww. ubezpieczenia.

Co do meritum pozwany wskazał, iż podnosi zarzuty nieudowodnienia istnienia roszczeń, braku odpowiedzialności pozwanego, wygórowania roszczeń. Podniósł, iż zaprzecza co do zasady i co do wysokości wszystkim twierdzeniom i zarzutom powódki, w szczególności zaprzecza jakoby szkoda jakiej doznała powódka wynikała z okoliczności, za które pozwany ponosi odpowiedzialność. Pozwany wskazał, iż zachował wszelkie wymogi zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, zaś do wypadku doszło na skutek okoliczności niezależnych od pozwanego, którym nie można było zapobiec nawet przy dołożeniu należytej staranności.

Pozwany wskazał, iż powołany w sprawie zespół powypadkowy w protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nie stwierdził nieprzestrzegania przez pracodawcę przepisów prawa pracy, zasad bezpieczeństwa i higieny pracy ani innych przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Brak jest dowodów, iż do wypadku przy pracy z dnia 27.07.2018r. doszło wskutek okoliczności, za które pozwany ponosi odpowiedzialność. Ponadto zgłoszone żądania są rażąco wygórowane w szczególności w kontekście wysokości określonego orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS 7 % uszczerbku na zdrowiu powódki. Pozwany wstał też, posiłkując się dokumentacją medyczną załączoną do pozwu, iż powódka nie leczyła się neurologicznie, neurochirurgicznie, psychiatrycznie, nie korzystała z porad psychologa. Ponadto podkreślił, że brak jest wskazań do objęcia powódki rehabilitacją w zakresie wykraczającym poza zakres refundowany ze środków publicznych. Powódka nie udowodniła zasadności ani wysokości dochodzonych roszczeń zarówno w zakresie zadośćuczynienia jak i w zakresie renty. W skutek przedmiotowego zdarzenia nie zwiększyły się też uzasadnione potrzeby powódki, jej leczenie związane z wypadkiem zostało zakończone. Strona powodowa nie wykazała by z tego tytułu musiała poddawać się stałym zabiegom, kupować leki czy korzystać z pomocy innych osób. Ponadto, rzekome koszty opieki, w tym zakresie w stawce 17 zł za godzinę są wygórowane. Brak jest dowodów w jakich czynnościach i z jakich przyczyn powódka tej pomocy wymaga. Co do wniosku o ustalenie odpowiedzialności pozwanej

za skutki zdarzenia mogące powstać w przyszłości - mając na uwadze krótkotrwały charakter urazu i zakończony proces leczenia, wniosek ten jest bezzasadny.

Pozwany wskazał też, że niedopuszczalne jest żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie do dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

/odpowiedź na pozew k. 101-112/

Zarządzeniem z dnia 16.06.2021 r. zawiadomiono o toczącym się postępowaniu (...) S.A. w S., informując o możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego. Towarzystwo nie przystąpiło do udziału w sprawie.

/zarządzenie k. 272, bezsporne/

Na rozprawie w dniu 15.11.2023 r. poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik powódki poparł powództwo i wniósł o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia wniósł w trybie art. 102 kpc z uwagi na trudną sytuację powódki o nieobciążanie jej kosztami procesu. Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

/końcowe stanowiska procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 r. 00:24:28-00:32:45/

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

Pozwany (...) S.A., z siedzibą ul. (...), (...)-(...) Z., prowadzi działalność gospodarczą, przedmiotem której są usługi cateringowe, przede wszystkim dla szpitali, ale też dla 4 przedszkoli, domu opieki. Pozwany zatrudnia pracowników na stanowiskach dietetyka, pomocy kuchni, kucharza, magazyniera, kierowcy - około 12 osób. Dziennie przygotowuje ok 3.000 posiłków.

/zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 00:02:58 -01:22:00, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:07:49-00:28:15, zeznania świadka M. S. protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:28:15-00:42:25 /

Powódka M. K. (1) była zatrudniona w pozwanej spółce na podstawie kolejno zawieranych umów o pracę na czas określony od dnia 27.07.2004r. do 31.08.2018r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku zastępcy kierownika, do dnia 31.07.2018r.

/bezsporne, a nadto umowy o pracę i świadectwo pracy w aktach osobowych załączonych do akt sprawy/

Wynagrodzenie miesięczne brutto powódki liczone jak przy ustaleniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wynosiło 3349, 30 zł.

/zaświadczenie k. 118, 152/

Powódka w ramach zatrudnienia została poddana szkoleniu wstępnemu w dziedzinie BHP w postaci instruktażu ogólnego w dniu 27.07.2004r. (szkołący - st. insp. BHP J. M.) i instruktażu stanowiskowego w dniu 28.07.2004r. (szkołący dyr. T. P. - pracodawca) na stanowisku z-cy kierownika M. K. przyjęła do wiadomości i stosowania przepisy BHP, co potwierdziła własnym podpisem.

/bezsporne, a nadto dokumenty w aktach osobowych załączonych do akt sprawy, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06. (...):07:49-00:28:15, zeznania świadka P. G. protokół z rozprawy z dnia 14.09.2022 00:04:02 -00:34:01/

Powódka odbywała regularnie szkolenia okresowe w dziedzinie BHP, ostatniemu poddała się w dniu 09.08.2017r. dla stanowisk administracyjno- biurowych - nie dla osób kierujących pracownikami. Objęcie innego rodzaju szkoleniem, choć stanowiło naruszenie art. 14 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 15 ust 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i pracy z dnia 27.07.2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bhp, jednak z uwagi na długoletnie doświadczenie powódki na jej stanowisku pracy, nie miał wpływu na sposób wykonywania przez nią obowiązków i przebieg w dniu spornego zdarzenia.

/bezsporne, a nadto dokumenty w aktach osobowych załączonych do akt sprawy, pisemna opinia biegłego w zakresie BHP W. K. k. 389-405, pisemna opinia uzupełniająca k. 425-428, ustna opinia uzupełniająca - protokół z rozprawy z dnia 17.05.2023 r. 00:04:30-00:19:53, pisemna opinia uzupełniająca k. 489-508, pisemna opinia uzupełniająca k. 541-545, zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 00:02:58 -01:22:00, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06. (...):07:49-00:28:15, zeznania świadka P. G. protokół z rozprawy z dnia 14.09.2022 00:04:02 -00:34:01/

M. K. (1) posiadała aktualne w dniu wypadku orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na jej stanowisku pracy, ważne do dnia 24.07.2020r. oraz orzeczenie lekarskie do celów sanitarno- epidemiologicznych z dnia 24.07.2017r.

/bezsporne, a nadto dokumenty w aktach osobowych załączonych do akt sprawy/

Na podstawie pisemnych obowiązków powódki na stanowisku „dietetyczka”, oraz na stanowisku „dietetyczki, technologa żywienia” do jej obowiązków należało m.in.:

„1. Organizacja, nadzór i koordynacja działań związanych z realizacją procesu żywienia(...),

9. Czuwanie nad utrzymaniem w należyтым stanie sanitarno- higienicznym pomieszczeń kuchennych, magazynowych, (...)",

14. Dbanie o to, aby pomieszczenia magazynowe znajdowały się w należyтым stanie sanitarno-porządkowym. (...)",

/bezsporne, a nadto zakresy czynności w aktach osobowych załączonych do akt sprawy/

M. K. (1) nie posiadała na piśmie zakresu obowiązków na stanowisku zastępcy kierownika, jednakże na jej obowiązki w tym zakresie, które wielokrotnie wykonywała, składało się wydawanie polecenia pracownikom osuszenia podłogi, także w pokoju biurowym. Wielokrotnie prosiła pracowników o posprzątanie, gdyż sprawowała nadzór nad właściwym stanem pomieszczeń. M. K. (1) u pozwanego zajmowała nadzorem nad całą produkcją, nad właściwym przygotowaniem posiłków, odpowiednią jakością sporządzanych posiłków. Sprawowała nadzór nad personelem, który wykonywał te zadania, wykonywała też czynności dietetyka na zmianę z innymi osobami zatrudnionymi na tym stanowisku.

/zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 00:02:58 -01:22:00, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06. (...):07:49-00:28:15, zeznania świadka M. S. protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:28:15-00:42:25, zeznania świadka P. G. protokół z rozprawy z dnia 14.09.2022 00:04:02 -00:34:01/

Powódka w ramach powierzonych jej obowiązków została wyposażona:

- w obuwiu ochronne - ogumione trepy na podeszwie przeciwpoślizgowej w dniu 27.11.2009 r.,

- fartuch ochronny damski w dniu 9.03.2011r.,

- białą bluzę w dniu 14.03.2016r.,

- w obuwiu ochronne - ogumione trepy w dniu 2.06.2017r.

Pracownicy w tym powódka nosili odzież ochronną cały czas.

/bezsporne, a nadto dokumenty w aktach osobowych załączonych do akt sprawy, zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 00:02:58 -01:22:00, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06. (...) :07:49-00:28:15, zeznania świadka M. S. protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:28:15-00:42:25, zeznania świadka P. G. protokół z rozprawy z dnia 14.09.2022 00:04:02 -00:34:01/

W dniu 27.07.2018r. (piątek) ok. godz.13⁵⁰, na terenie zakładu pracy (...) S.A. , doszło do zdarzenia wypadkowego polegającego na poślizgnięciu się poszkodowanej M. K. (1).

/bezsporne, a nadto zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021r. 00:02:58 -01:22:00, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06. (...) :07:49-00:28:15/

W dniu 27 lipca 2018 r. powódka rozpoczęła pracę o godzinie 6⁰⁰. Ok. godz. 13⁵⁰ tuż przed zakończeniem pracy, planowanym na godzinę 14⁰⁰ powódka wstała od swojego biurka w pokoju biurowym i poszła położyć dokument na biurko kolegi. Biurko było usytuowane w tym samym pomieszczeniu, w którym przebywała powódka, ale po przeciwnej stronie. Biuro, w którym pracowała, przylegało bezpośrednio do pomieszczenia kuchni. Powódka idąc celem położenia dokumentu, poślizgnęła się na podłodze, która była zachlapaną wodą i prawdopodobnie zanieczyszczona obierkami buraków i ziemniaków. Powódka spieszyła się, nie patrzyła pod nogi. Upadając, instynktownie wyciągnęła lewą rękę, aby zamortyzować upadek, po zdarzeniu siedziała na podłodze i odczuwała silne dolegliwości bólowe lewej ręki. Po chwili zadzwoniła po pomoc. Pierwszej pomocy udzielił powódce dyrektor firmy (...), potem W. P. (matka właściciela firmy, księgowa) a następnie powódka została zawieziona przez zawiadomioną telefonicznie siostrę A. B. do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z..

/zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 00:02:58 -01:22:00, zeznania świadka A. B. protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 r. 01:26:15-01:38:30, zeznania świadka J. Z. protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 r. 01:38:30-01:51:33, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06. (...) :07:49-00:28:15/

Na skutek zdarzenia powódka doznała: złamania przedramienia-złamania nasady dalszej kości promieniowej, złamania dalszego końca kości promieniowej lewej, które później leczone było kilkakrotnie operacyjnie i rehabilitowane oraz dalej konsultowane w poradni ortopedycznej częściowo w ramach usług prywatnych.

/ dokumentacja medyczna z kosztorysem wyceny świadczeń k. 29-72 oraz k. 383-386, karta porady ambulatoryjnej k. 374, zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023r. 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 00:02:58 -01:22:00, zeznania świadka A. B. protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 r. 01:26:15-01:38:30, zeznania świadka J. Z. protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 r. 01:38:30-01:51:33/

Orzeczeniem komisji Lekarskiej ZUS z 14.05.2020 ustalono u M. K. (1) 7% stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 27.07.2018 r. W związku z powyższym na mocy decyzji z dnia 15.05.2020 r. przyznano jej jednorazowe odszkodowanie w wysokości 6888,00 zł

/orzeczenie komisji lekarskiej ZUS k. 73 decyzja z 15.05.2020 k. 74/

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 4.03.2019r. wnioskodawczyni pierwotnie została zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn o symbolu 05 - R ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 2.01.2019r., orzeczenie wydano do 31.03.2021r. Następnie orzeczeniem tego zespołu z 7.04.2021r. wnioskodawczynię zaliczono do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z tych samych przyczyn do 30.04.2024 r. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 29.01.2021 r.

/orzeczenia o stopniu niepełnosprawności k. 63-64 oraz k. 268-269/

Powódka bezpośrednio po zdarzeniu korzystała ze zwolnień lekarskich oraz przez rok ze świadczenia rehabilitacyjnego. W tym czasie po operacjach w czynnościach domowych, zakupach częściowo pomagała jej rodzina. Od marca 2023 r. podjęła zatrudnienie najpierw w Towarzystwie Osób Niepełnosprawnych, obecnie w szpitalu jako opiekun.

/bezsporne, a nadto zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021r. 00:02:58 -01:22:00, zeznania świadka A. B. protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021r. 01:26:15-01:38:30, zeznania świadka J. Z. protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021 r. 01:38:30-01:51:33/

Brak było bezpośredniego, naocznego świadka zdarzenia, a zainstalowany monitoring nie obejmował miejsca zdarzenia.

/bezsporne, a nadto zeznania powódki protokół z rozprawy z dnia 15.11.2023 00:10:57-00:24:23 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 25.10.2021r. 00:02:58 -01:22:00, pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v/

W ciągu dnia zdarza się, że podłoga w biurze jest mokra, bo przychodzą osoby z produkcji z hali produkcyjnej w mokrym obuwiu i na butach przynoszą wodę. Nie do uniknięcia jest zmożenie podłogi, zarówno w pomieszczeniach związanych z produkcją, jak i nadzorem. Przy czym za ewentualne zaniedbania w tym przedmiocie odpowiadają osoby kierujące pracownikami, w tym wypadku powódka. Pracodawca nie miał obowiązku zapewnienia pracownika zajmującego się utrzymaniem porządku w pomieszczeniu biurowym na bieżąco, ponieważ należało to do obowiązków wszystkich pracowników, a za koordynację zadań pracowników w tym zakresie odpowiadała powódka.

/zeznania świadka M. S. protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022r. 00:28:15-00:42:25, zeznania świadka P. G. protokół z rozprawy z dnia 14.09.2022r. 00:04:02 -00:34:01, pisemna opinia biegłego w zakresie BHP W. K. k. 389-405, pisemna opinia uzupełniająca k. 425-428, ustna opinia uzupełniająca protokół z rozprawy z dnia 17.05.2023 r. 00:04:30-00:19:53, pisemna opinia uzupełniająca k. 489-508, pisemna opinia uzupełniająca k. 541-545/

Pozwana spółka dopełniła wszystkich formalności wymaganych prawem budowlanym w związku z realizacją inwestycji użytkowanie obiektu odbywa się zgodnie z przepisami określonymi w prawie budowlanym, Brak jest dowodów na niewłaściwy stan techniczny posadzki w pokoju biurowym, brak nierówności, braków ubytków glazury. Pokrycie podłogi nie było śliskie w stanie suchym posadzki. Stopień zużycia powierzchni glazurowanej płytek jest adekwatny do intensywności i czasu użytkowania poszczególnych powierzchni. Stąd ich stan techniczny w pokoju biurowym jest nienaganny, w innych miejscach wskazuje duży stopień zużycia. Zastosowane płytki spełniają wymagania dla płytek przeciwpoślizgowych do zastosowania w kuchniach przemysłowych. Pracodawca zapewnił w pomieszczeniach pracy podłogi wykonane z odpowiednich materiałów, stabilne, równe, nieśliskie, niepyłące odporne na ścieranie oraz nacisk, łatwe do utrzymania w czystości. Bez badań laboratoryjnych nie jest możliwe wypowiedzenie się z całą pewnością co do poszczególnych własności płytek. Ocena w przedmiotowej sprawie oparta była na oględzinach. Żadna powierzchnia posadzki w szczególności mokra i zanieczyszczona nie wyłącza całkowicie ryzyka poślizgnięcia się, zmniejsza jedynie ryzyko zaistnienia takiego zdarzenia. A. nie znaczy wyeliminowania w całości ryzyka poślizgu, a zmniejszenie tego ryzyka do poziomu akceptowalnego. Rolą powódki z której się nie wywiązała było niedopuszczenie do użytkowania posadzki mokrej lub zanieczyszczonej.

/pisemna opinia biegłego w zakresie BHP W. K. k. 389-405 pisemna opinia uzupełniająca k. 425-428, ustana opinia uzupełniająca protokół z rozprawy z dnia 17.05.2023 r. 00:04:30-00:19:53, pisemna opinia uzupełniająca k. 489-508, pisemna opinia uzupełniająca k. 541-545/

Do podobnych zdarzeń poślizgnięć w przeszłości nie dochodziło.

/pisemne zeznania świadka W. P. k. 322-322v oraz protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:07:49-00:28:15 zeznania świadka M. S. protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:28:15-00:42:25/

W protokole nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, zawiera m.in. następujące stwierdzenia

„(...) 4. Ustalono następujące okoliczności wypadku:

Poszkodowana zeznała co następuje;

W firmie (...) pracuję na stanowisku zastępcy kierownika kuchni. Do moich obowiązków poza pracą biurową należy również nadzór nad pracą personelu kuchni. W dniu wypadku rozpoczęłam pracę o 06.00 i do 13.50 pracowałam normalnie. Przed zakończeniem pracy planowanym na godz. 14.00 wstałam od swojego biurka i poszłam położyć dokument na biurku kolegi. Jest ono usytuowane w tym samym pomieszczeniu, ale po przeciwnej stronie. W związku z wymogami bhp i sanitarnymi podczas pracy noszę tzw. obuwie białe na podwyższonej podeszwie. Biuro w którym pracuję przylega bezpośrednio do pomieszczenia kuchni. W ciągu dnia często stamtąd wchodzi pracownicy, żeby ustalić różne rzeczy dotyczące przygotowywanych posiłków. W związku z tym zdarza się, że podłoga w biurze jest zachlapaną wodą. Tego dnia była. Idąc w pewnym momencie poślizgnęłam się na zachlapaną wodą podłogę z płytek i straciłam równowagę. Upadając mimowolnie wyciągnęłam lewą rękę by zamortyzować upadek. Po zdarzeniu siedziałam na podłodze, a moja lewa ręka pulsowała bólem. Po chwili zadzwoniłam po pomoc. Pierwszej pomocy udzielił mi dyrektor firmy i zaproponował, żeby nie czekając na karetkę na (...) odwiózł mnie jeden z zatrudnionych w firmie kierowców. W szpitalu po diagnostyce stwierdzono wieloodłamowe złamanie i zastosowano opatrunek gipsowy.

Bezpośredniego świadka wypadku nie było. Pracownik posiada aktualne szkolenie BHP oraz orzeczenie lekarza medycyny pracy o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

5. Ustalono następujące przyczyny wypadku:

-Upadek po poślizgnięciu na mokrej podłodze (...)"

Zakładowy zespół powypadkowy nie stwierdził nieprzestrzegania przez pracodawcę przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy lub innych przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, nie stwierdził też, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowaną przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez nią umyślnie lub w skutek rażącego niedbalstwa. Zespół uznał zdarzenie za wypadek przy pracy powodujący czasową niezdolność do pracy.

/bezsporne, a nadto protokół z wypadku przy pracy z wyjaśnieniami poszkodowanej k.25-28 oraz k. 119-123,153-156 zeznania świadka P. G. protokół z rozprawy z dnia 14.09.2022 00:04:02 -00:34:01 zeznania świadka M. S. protokół z rozprawy z dnia 22.06.2022 00:28:15-00:42:25/

Opisane wyżej zdarzenie było wypadkiem przy pracy powodującym czasową niezdolność do pracy w rozumieniu art.3 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

/bezsporne, a nadto pisemna opinia biegłego w zakresie BHP W. K. k. 389-405 ustana opinia uzupełniająca protokół z rozprawy z dnia 17.05.2023 r. 00:04:30-00:19:53 pisemna opinia uzupełniająca k. 489-508, pisemna opinia uzupełniająca k. 541-545/

Brak było bezpośrednich przyczyn wypadku wynikających z nieprawidłowości technicznych. Przyczyną pośrednią tego rodzaju było niezapewnienie w pomieszczeniu biurowym podłogi zapewniającej bezpieczeństwo, tj. suchej i czystej. Było to naruszenie art. 112 pkt 1,3,4, kp w zw. z § 14, § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26.09.1997 w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. Osoba odpowiedzialną za naruszenie ww. przepisów BHP była osoba kierująca pracownikami, tj. zastępca kierownika - M. K. (1). Pracodawca powódki nie naruszył przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie temperatury panującej w pomieszczeniu pracy, w którym pracę wykonywała powódka.

Przyczyna wypadku wynikającą z zachowań człowieka bezpośrednio - była to zmniejszona koncentracja uwagi poszkodowanej związana ze zbliżającym się końcem pracy tygodniowej i dziennej przy możliwym zmęczeniu. Nie było to związane z naruszeniem przepisów BHP, naruszono zasadę zachowania uwagi przy wykonywaniu czynności związanych z pracą. Przyczyną pośrednią tego rodzaju było możliwe zmęczenie poszkodowanej tygodniem pracy, zbliżającym się końcem zmiany i wysoka temperatura w dniu zdarzenia. Nie było to związane z naruszeniem przepisów BHP.

W zakresie ogólnej organizacji pracy tj. przygotowania poszkodowanej do pracy (szkolenia, badania lekarskie, wyposażenie w odzież i obuwie robocze) biegły w zakresie BHP nie dopatrzył się nieprawidłowości mających związek z zaistniałym wypadkiem przy pracy - pracodawca wywiązał się ze swoich obowiązków w tym zakresie.

W zakresie organizacji pracy na stanowiskach pracy, pracodawca zapewnił w dniu zdarzenia nadzór stanowiskowy nad pracą pracowników - ustanawiając z-cę kierownika -poszkodowaną, osobę kierującą pracownikami.

Pośredni związek przyczynowo- skutkowy z zaistnieniem przedmiotowego wypadku przy pracy miał niewłaściwy nadzór stanowiskowy - niezapewnienie w pomieszczeniu biurowym podłogi zapewniającej bezpieczeństwo, tj. suchej i czystej. Było to naruszenie art.212 pkt 1),3),4) kp, w zw. z §14, §16 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011 r. Nr 173, poz. 1034). Osobą odpowiedzialną za naruszenie ww. przepisów BHP była osoba kierująca pracownikami - z-ca kierownika - poszkodowana M. K. (1). W bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem zdarzenia stała zmniejszona koncentracja uwagi poszkodowanej, związana ze zbliżającym się końcem pracy tygodniowej i dziennej, przy możliwym zmęczeniu - przyczyna leżąca po stronie czynnika ludzkiego, bez związku z organizacją pracy. Powyższa bezpośrednia przyczyna zdarzenia nie miała związku z naruszeniem przepisów BHP, naruszono zasadę zachowania uwagi przy wykonywaniu czynności związanych z pracą.

Aby uzasadnić istnienie bezpośredniego związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy zmniejszoną koncentracją uwagi poszkodowanej, a zaistnieniem wypadku, należy odpowiedzieć na pytanie, czy gdyby poszkodowana zachowała koncentrację uwagi do wypadku by doszło. Odpowiedź na tak postawione pytanie jest przecząca - poszkodowana zauważyłaby mokrą powierzchnię oraz obierkę i je ominęła lub ostrożnie pokonała przeszkodę.

Natomiast sam fakt niewłaściwego stanu podłogi (zmożenia i ewentualnie zanieczyszczenia obierką) nie był wystarczający dla zaistnienia zdarzenia - istniejące zagrożenie nie musiało wywołać negatywnych konsekwencji. Dopiero w połączeniu z niezauważeniem go spowodowanym mniejszą koncentracją uwagi uaktywnił zagrożenie - poślizgnięcie się poszkodowanej, jej upadek i odniesienie urazu.

Wobec tego brak było uchybień pracodawcy mających związek przyczynowo- skutkowy z zaistnieniem przedmiotowego wypadku przy pracy.

Poszkodowana M. K. (1) naruszyła przy wykonywaniu czynności przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy, poprzez niezapewnienie w pomieszczeniu biurowym podłogi zapewniającej bezpieczeństwo, tj. suchej i czystej, np. przez wydanie polecenia podległemu personelowi przetrarcia, umycia podłogi w pomieszczeniu biurowym, co było naruszeniem obowiązków osoby kierującej pracownikami - art.212 pkt 1),3),4) kp [1], w zw. z §14, §16 ust.1

rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011 r. Nr 173, poz. 1034).

Powyższe naruszenie przepisów BHP miało pośredni związek przyczynowo- skutkowy z zaistnieniem wypadku przy pracy, któremu uległa powódka. W połączeniu z niepełną koncentracją uwagi poszkodowanej na wykonywanej czynności, spowodowało poślizgnięcie się powódki, jej upadek i odniesienie urazu.

/pisemna opinia biegłego w zakresie BHP W. K. k. 389-405 pisemna opinia uzupełniająca k. 425-428, ustana opinia uzupełniająca protokół z rozprawy z dnia 17.05.2023 r. 00:04:30-00:19:53, pisemna opinia uzupełniająca k. 489-508, pisemna opinia uzupełniająca k. 541-545/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu, opinii biegłego z zakresu bhp, zeznań przesłuchanych w procesie świadków, a także częściowo na podstawie dowodu z przesłuchania strony powodowej, z tym zastrzeżeniem, że Sąd odmówił temu ostatniemu pełnej wiarygodności zwłaszcza w zakresie twierdzeń że to pozwana odpowiada za zaistnienie wypadku, który stanowił podstawę zgłoszonych w procesie żądań. Ta okoliczność nie wynikała bowiem z pozostałego materiału dowodowego .

Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłego z zakresu BHP podzielając - jako przekonujące - wnioski wypływające z jej treści. W ocenie Sądu opinia ta jest rzetelna i nie zawiera braków. Została sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. W ocenie Sądu jest ona spójna, konsekwentna oraz logiczna i brak jest jakichkolwiek okoliczności pozwalających na jej zdyskredytowanie.

Biegły w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy dysponował całością dokumentacji technicznej i pracowniczej pozwanego jaka miała znaczenie dla oceny okoliczności i przyczyn wypadku z dnia 27.07.2018 r., dokonał też oględzin w zakładzie pracy i na jej podstawie wywiódł jednoznaczne i kategoryczne wnioski w zakresie braku nieprawidłowości po stronie pozwanej, które doprowadziły do wypadku, wskazując na naruszenia w zakresie przestrzegania procedur związanych z BHP przez samą powódkę, która u pozwanego była osoba kierującą pracownikami i sprawującą nadzór nad stanem pomieszczeń. Jednocześnie przy tym biegły wskazał także na okoliczności w zakresie sposobu wykonywania pracy przez powódkę, brak ostrożności, pośpiech, zmęczenie, wysoką temperaturę, które mogły mieć pośredni wpływ na zaistnienie wypadku w dniu 27.07.2018 r.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do kwestionowania opinii biegłego. Podnieść należy, iż biegły w pisemnych opiniach uzupełniających i uzupełniającej opinii ustnej, skrupulatnie i rzeczowo odpowiedział na zarzuty przedstawione przez stronę powodową, podtrzymując wywiedzione przez siebie wnioski.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do spornej okoliczności podlegającej weryfikacji przez pryzmat wiadomości specjalnych na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r.III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Dowód z opinii biegłego ma dostarczyć sądowi wiedzy niezbędnej dla właściwej oceny materiału procesowego przedstawionego przez strony (w tym zwłaszcza innych dowodów) z perspektywy odpowiedniej dziedziny nauki lub techniki. Sfera dotycząca

wiadomości specjalnych w rozumieniu normy z art. 278 kpc oceniana jest w sposób uwzględniający specyfikę (opisaną wyżej szczególną rolę w procesie dowodzenia) dowodu z opinii biegłego /I ACa 752/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 31-01-2020/. Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy / Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 III AUa 267/20 - wyrok SA Białystok z dnia 07-07-2020, VI ACa 910/19 - wyrok SA Warszawa z dnia 18-06-2020, III AUa 709/19 - wyrok SA Lublin z dnia 17-06-2020/ .

Mając powyższe na uwadze, a także oceniając, iż kolejne zarzuty strony powodowej do opinii biegłego z zakresu BHP mają charakter wyłącznie polemiczny, zaś żądanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w zakresie materiałoznawstwa celem jednoznacznej odpowiedzi, czy płytki, które znajdują się w miejscu zdarzenia spełniają normy antypoślizgowości odpowiedniej nasiąkliwości i nieścieralności, wobec przekonującego stanowiska biegłego w zakresie BHP, wskazującego, iż żadne płytki nawet najbardziej antypoślizgowe nie eliminują ryzyka poślizgnięcia - Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 kpc pominął jako nieistotne dla rozstrzygnięcia i zmierzające do nieuprawnionego przewlekania postępowania.

Ponadto na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 kpc Sąd pominął wnioski strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych zgłoszone w pozwie na okoliczność związane ze stanem zdrowia powódki, jako nieistotne do rozstrzygnięcia sprawy wobec ustalenia braku odpowiedzialności pozwanego zakładu pracy za skutki przedmiotowego wypadku przy pracy.

W ocenie Sądu ustalenia poczynione przez Sąd w oparciu o powyższe dowody były już wystarczające dla wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego są szkoda, czyn sprawczy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tym czynem a szkodą. Wystąpienie z roszczeniem odszkodowawczym wymaga wykazania przez powoda istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej. /vide wyrok SA w Łodzi z dnia 29.05.2015 r., I ACa 1775/14, opubl. LEX nr 1789955, por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2013 r., II CSK 703/12, LEX nr 1383075/

Odpowiedzialność pracodawcy na zasadzie winy za skutki wypadku przy pracy, uwarunkowana jest wykazaniem przez pracownika, w toku procesu, że, w konkretnych okolicznościach faktycznych, praca została zorganizowana nieprawidłowo, co w konsekwencji doprowadziło do wypadku, albo że istniejące realne zagrożenia przy jej wykonywaniu, nie zostały rozpoznane przez pracodawcę, wobec czego pracownik nie miał o nich żadnej wiedzy, albo zagrożenia faktycznie rozpoznane nie zostały wyeliminowane przez pracodawcę, co naraziło na uszczerbek zdrowie pracownika. /vide wyrok SN z dnia 22.04.2015 r., II PK 170/14, opubl. LEX nr 1681882/

Zaniedbanie obowiązku zapewnienia pracownikom bezpiecznego stanowiska pracy, uzasadnia odpowiedzialność pracodawcy na zasadzie winy, tolerowanie przez pracodawcę niewłaściwych, zagrażających bezpieczeństwu metod pracy uzasadnia uznanie winy zakładu pracy, jeżeli wskutek stosowania tych metod nastąpi wypadek. Jednakże pracownik, występując z takim powództwem, nie może w postępowaniu sądowym powołać się jedynie na fakt wypadku przy pracy, lecz musi wykazać wszystkie przesłanki prawne cywilnej odpowiedzialności odszkodowawczej. Zaliczyć do nich należy powstanie szkody, zawinione działanie pracodawcy i związek przyczynowy pomiędzy działaniem/

zaniechaniem pracodawcy a powstałą szkodą. /vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie dnia 16.07.2014 r., III APa 11/2014, opubl. Portal Orzeczeń/

Obowiązek dbałości o życie i zdrowie człowieka, może wynikać, nie tylko z normy ustawowej, ale i ze zwykłego rozsądku popartego zasadami doświadczenia, które nakazują nie tylko unikania niepoddyktowanego koniecznością ryzyka, lecz także podjęcia niezbędnych czynności zapobiegających możliwości powstania zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka. /por. wyrok SN z 2 grudnia 2003 r., III CK 430/2003, LexisNexis nr (...), OSNC 2005, nr 1, poz. 10, z glosami M. N., OSP 2005, nr 2, s. 85 i W. B., PS 2008, nr 1, s. 174/.

Winą pracodawcy będzie, przede wszystkim, zaniedbanie obowiązków związanych z zapewnieniem pracownikowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Istotne jest przy tym, że pracodawca odpowiada nie tylko za naruszenie przepisów bhp, ale także za złamanie ogólnych zasad bhp, wynikających z doświadczenia życiowego czy reguł bezpiecznego wykonywania określonego rodzaju pracy. Pracodawca ma obowiązek dostarczenia pracownikom bezpiecznych narzędzi pracy oraz pomieszczeń i budynków, w których jest świadczona praca oraz takiej organizacji pracy podległych mu pracowników, by nie stwarzało to istotnych dla życia i zdrowia zagrożeń. Dalsze sprecyzowanie tego obowiązku, zawierają przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki socjalnej z 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (j. t. Dz. U z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 z późn.zm.), a także przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 30 października 2002 r. w sprawie minimalnych wymagań, dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie użytkowania maszyn przez pracowników podczas pracy (Dz. U z 2002, Nr 191, poz. 1596). Istotne jest także, że generalny obowiązek pracodawcy zapewnienia pracownikom bezpiecznych warunków pracy, ma charakter bezwzględny, a jego realizacja, nie jest uzależniona od możliwości finansowych czy organizacyjnych pracodawcy. Sąd Najwyższy zwraca także uwagę, że w procesie pracy nie wystarczy np. wydanie jedynie zakazu stosowania określonych metod, konieczne jest nadto dopilnowanie, aby pracownicy podporządkowali się takiemu zakazowi (orz. SN z 03.12.1963 r., II PR 558/63, (...)).

Z kolei w myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 kc, w wypadkach, przewidzianych w artykule poprzedzającym, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W zakresie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, odpowiedzialność pozwanego opiera się na wspomnianym art. 445 § 1 kc. W świetle wskazanego przepisu chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. niemożności uprawiania dotychczasowej działalności, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane przez powoda, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma, więc, ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę, doznaną przez poszkodowanego.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Należy, zatem, w tej mierze, odwołać się do reguł wypracowanych przez judykaturę. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i, tym samym, jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5,

poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, vide wyrok SA z 23.09.2015 r. w B., IACa 404/15, wyrok SA w Katowicach z 16.09.2015 r., IACa 421/15, polub. LEX 1842354, wyrok SA w Gdańsku z 22.07.2015 r., V ACa 509/15, opubl. LEX nr 1842239).

Aktualnie wysokość stopy życiowej społeczeństwa, jedynie, w sposób uzupełniający, (w aspekcie urzeczywistniania zasady sprawiedliwości społecznej - art. 2 Konstytucji RP) może rzutować na wysokość zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu za doznaną krzywdę. Kwestią zasadniczą jest rozmiar szkody niemajątkowej. Powołanie się przez sąd na zasadę umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę nie może bowiem podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia /por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r. II CKN 416/97, niepublikowany; z dnia 19 maja 1998 r. II CKN 764/97, LexPolonica nr 353736; z dnia 18 listopada 1998 r., II CKN 353/98, LexPolonica nr 353892; z dnia 29 października 1999 r., I CKN 173/98, niepublikowany; z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 128/00, LexPolonica nr 380654; z dnia 11 stycznia 2001 r., IV CKN 214/00, niepublikowany; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00, LexPolonica nr 1631955; z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1065/00, niepublikowany; z dnia 10 lutego 2004 r., IV CK 355/02, LexPolonica nr 1936079; z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LexPolonica nr 1631468; z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05 LexPolonica nr 1526282; z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006 nr 10 poz. 175 i z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LexPolonica nr 1936114/. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi dla poszkodowanego przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. / wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 roku, sygn. akt I PK 145/10, niepubl./

Istotne kryteria mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia, to przede wszystkim stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw, rozmiar kalectwa i konsekwencje doznanego uszczerbku w życiu osobistym i społecznym. / wyrok SA w Rzeszowie z dnia 01.10.2015 r., sygn. akt IACa 198/15, polub. LEX nr 1808729, por. wyrok SA w Krakowie z 18.06.2015 r., IACa 473/15, polub. LEX 1797146/.

Podstawowym kryterium, określającym rozmiar należnego zadośćuczynienia jest rozmiar doznanej krzywdy tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność i nieodwracalność ich skutków. Ocenie podlegają również cierpienia psychiczne związane zarówno z ich przebiegiem, jak i w razie ich nieodwracalności ze skutkami, jakie wywołują w sferze życia prywatnego i zawodowego. Rozgraniczać należy te sytuacje, w których doznane urazy zostały wyleczone i nie będą miały dalszych skutków i wpływu na życie poszkodowanego w przyszłości od tych, w których urazy będą powodowały dalsze cierpienia i krzywdę oraz będą rzutowały na poziom życia i jego jakość. / wyrok SN z 09.09. 2015 r., IV CSK 624/14, opubl. LEX nr 1816575/

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (m.in. pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiowa, poczucie nieprzydatności) prognozy na przyszłość (możliwość wykonywania pracy, uprawiania sportu, chodzenia na spacer, wykonywanie prac domowych.). /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 roku , V CSK 245/07 , opubl. LEX 245/07 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2004 roku ,II CK 131/03 , opubl. LEX nr 327923, wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 roku, IV CSK 99/05, opubl. LEX nr 198509/

Jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy wypłacone w związku z wypadkiem przy pracy powinno być wzięte od uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, zasądzonego na podstawie art. 445 § 1 kc. /wyrok SN z dnia 21 października 2003 roku, I CK 410/02, opubl. LEX nr 82269/

Pamiętać jednak należy, że w ramach art. 445 § 1 k.c. uwzględnione są okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Stąd posługiwanie się jedynie tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje oceny. Nietrafne jest zatem przy określaniu wysokości zadośćuczynienia operowanie jedynie odpowiednimi „jednostkami przeliczeniowymi” w postaci np. określonego

stopnia uszczerbku, czy wysokości wynagrodzenia pracowniczego. Ogólnie wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy i stosunków majątkowych społeczeństwa (wyrok SN z 11 października 2002 roku, I CKN 1065/00, Lex nr 332901; wyrok SA w Katowicach z 18 lutego 1998 roku, I ACa 715/97, OSA 1999/2/7). Procentowo określony uszczerbek służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia. Należne poszkodowanemu zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentu uszczerbku na zdrowiu. W prawie ubezpieczeń społecznych wysokość należnego jednorazowego odszkodowania jest zryczałtowana, w prawie cywilnym wysokość zadośćuczynienia jest zindywidualizowana (wyrok SN z 5 października 2005 roku, I PK 47/05, M.P.Pr. (...)). Nie może zatem stanowić zapłaty sumy symbolicznej, czy też określonej sztywnymi regulami tak jak w ustawie wypadkowej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok SA w Katowicach z 3 listopada 1994 roku, III APr 43/94, OSA 1995/5/41).

Natomiast odpowiednia renta w rozumieniu art. 444 § 2 k.c., to kwota wyrównująca utracone zarobki w przypadku utraty zdolności do zarabkowania, zwiększenia potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość z powodu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Przy tym, renta nie może wyrównywać utraty zarobków, spowodowanej innymi przyczynami niż uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia.

Renta, przysługująca poszkodowanemu, który zachował częściowo zdolność do pracy, powinna odpowiadać różnicy między zarobkami, jakie mógłby osiągnąć, gdyby nie uległ wypadkowi a sumą renty inwalidzkiej i wynagrodzenia, jakie - w konkretnych warunkach - jest w stanie uzyskać przy wykorzystaniu swej uszczuplonej zdolności do pracy. Brak możliwości zarobkowych spowodowany sytuacją na rynku pracy nie jest normalnym następstwem działania zobowiązanego i renta nie powinna wyrównywać zarobków utraconych z powodu niemożności znalezienia odpowiedniej pracy. /vide wyrok SN z dnia 4 czerwca 2003 roku, sygn. akt II UK 296/02, opubl. LEX nr 390073, por. też wyrok SN z 23 listopada 2010 r., sygn. akt I PK 47/10, opubl. LEX nr 707403, wyrok SN z dnia 9 lipca 2008 roku, (...) 12/08, opubl. OSNP 2009/23 – 24/312, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., I UK 254/06, opubl. LEX 948782/

W orzecznictwie dominuje pogląd, iż mierniki jakimi kierować się powinien sąd przy ustalaniu wysokości renty z tytułu zwiększonych potrzeb są nieostre. Niemniej jednak poszkodowanego obciąża w procesie ciężar udowodnienia, że takie zwiększone potrzeby istnieją oraz wykazania, choćby w przybliżeniu, wysokości żądanej miesięcznej renty. W przypadku obliczania renty z tytułu zwiększonych potrzeb sąd nie jest zobowiązany do drobiazgowej dokładności, w tym zakresie powinien się kierować wskazaniem z art. 322 k.p.c.

Podkreślić należy, że do nabycia prawa do renty na podstawie art. 444 § 2 k.c. nie wystarczy wykazanie uszczerbku na zdrowiu, lecz wymagane jest udowodnienie zwiększonych potrzeb poszkodowanego /wyrok SN z 6 października 2000 roku; II UKN 10/00; OSNP 2002/9/221/. Wskazać przy tym należy, że zwiększenie potrzeb stanowi szkodę wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie.

Ponadto kapitalizacja renty jest możliwa jedynie na żądanie osoby poszkodowanej, jeśli przemawiają za tym „ważne powody”. Pojęcie „ważnych powodów” nie zostało zdefiniowane, w związku z czym można przyjąć, że jednym z nich może być przygotowanie do wykonywania innego zawodu. Kapitalizacja renty może być szczególnie uzasadniona także wówczas, gdy wysokość renty jest niewielka, a jej kapitalizacja umożliwi jej racjonalne wykorzystanie. /por. M. Nestorowicz [w:] Kodeks cywilny..., red. J. Winiarz, t. I 1989, s. 454/.

Ponadto, na podstawie art. 189 k.p.c. możliwe jest generalnie ustalenie, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku przy pracy.

Orzecznictwo i judykatura przyjmują możliwość ustalenia odpowiedzialności na przyszłość w procesie, w którym następuje zasądzenie świadczenia wynikającego z wypadku przy pracy. /wyrok SN z dnia 28 października 1999, II UKN 176/99, OSNP 2001/3/80/

Pod rządem art. 442¹ § 3 kc powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości /uchwała SN z dnia 24 lutego 2009 roku, III CZP 2/09, opubl. Biul. SN 2009/2/10/

Regulacja art 442¹ § 3 KC nie wyklucza a priori możliwości zastosowania art. 189 KPC i ustalenia odpowiedzialności zobowiązanego na przyszłość za skutki zdarzenia, które spowodowało szkodę u poszkodowanego./VI ACa 60/19 - wyrok SA Warszawa z dnia 28-02-2019/

Wprawdzie powód może mieć interes w ustalaniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości jednak, że ocena interesu prawnego strony musi być zawsze dokonywana na tle konkretnych okoliczności, które pozwalają ocenić rzeczywistą potrzebę ochrony jej sfery prawnej. /I ACa 115/18 - wyrok SA Kraków z dnia 30-11-2018/

Bezsporną, w przedmiotowym postępowaniu, była okoliczność, że wypadek jakiego doznała powódka M. K. (1) w dniu 27.07.2018 r. był wypadkiem przy pracy, powyższe potwierdzał zarówno sporządzony protokół powypadkowy, jak i stanowisko stron przedstawione w procesie.

W tym stanie rzeczy, należało ustalić ewentualną winę pozwanej (...) S.A. za zaistnienie wypadku przy pracy z dnia 27.07.2018 r., któremu uległa powódka, a potem ewentualnie ocenić zasadność pozostałych żądań z tym związanych.

Konieczne do tego było wykazanie, że do wypadku doszło na skutek zaniedbania obowiązków w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Odpowiedzialność pracodawcy na zasadzie winy za skutki wypadku przy pracy uwarunkowana jest bowiem wykazaniem przez pracownika w toku procesu, że tego rodzaju działań zaniechano, albo dokonano ich niewłaściwie. Konieczne jest zatem stwierdzenie, że w konkretnych okolicznościach faktycznych praca została zorganizowana nieprawidłowo, co w konsekwencji doprowadziło do wypadku, albo zagrożenia faktycznie rozpoznane nie zostały wyeliminowane przez pracodawcę, co naraziło zdrowie pracownika na uszczerbek (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2008 r., sygn. II PK 100/08).

Zgodnie z art. 207 § 1 kp to pracodawca odpowiada za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie pracy i jest zobowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie wymaganych bezpiecznych warunków pracy (§ 2). Ewentualne zawinione działania lub zaniechania pracodawcy w tym zakresie i naruszenie wymienionego powyżej obowiązku, może stanowić czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 27 stycznia 2011 r. OSNP nr 7-8 z 2012, poz. 88). A zatem powódka winna udowodnić w toku postępowania, że jej wypadek przy pracy był bezpośrednio związany z brakiem zapewnienia przez pracodawcę bezpiecznych warunków pracy.

W przedmiotowym postępowaniu, na podstawie zeznań, zgłoszonych w sprawie, świadków pracowników pozwanego, jak i w oparciu o opinię biegłego z zakresu BHP ustalono, iż po stronie pozwanej nie miało miejsce naruszenie obowiązków w zakresie BHP, które stanowiłoby podstawę spornego zdarzenia.

Biegły w swej opinii podstawowej i uzupełniających opiniach kategorycznie wskazał, iż w zakresie ogólnej organizacji pracy tj. przygotowania poszkodowanej do pracy (szkolenia, badania lekarskie, wyposażenie w odzież i obuwie robocze) w zakresie BHP nie dopatrzył się nieprawidłowości mających związek z zaistniałym wypadkiem przy pracy - pracodawca wywiązał się ze swoich obowiązków w tym zakresie. W zakresie organizacji pracy na stanowiskach pracy, pracodawca zapewnił w dniu zdarzenia nadzór stanowiskowy nad pracą pracowników - ustanawiając z-cę kierownika -poszkodowaną, osobą kierującą pracownikami.

Pośredni związek przyczynowo- skutkowy z zaistnieniem przedmiotowego wypadku przy pracy miał niewłaściwy nadzór stanowiskowy - niezapewnienie w pomieszczeniu biurowym podłogi zapewniającej bezpieczeństwo, tj. suchej i czystej. Było to naruszenie art.212 pkt 1),3),4) kp [1], w zw. z §14, §16 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011 r. Nr 173, poz. 1034). Osobą odpowiedzialną za naruszenie ww. przepisów BHP była osoba kierująca pracownikami - z-ca kierownika - poszkodowana M. K. (1). W bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem zdarzenia stała zmniejszona koncentracja uwagi poszkodowanej, związana ze zbliżającym się końcem pracy tygodniowej i dziennej, przy możliwym zmęczeniu - przyczyna leżąca po stronie czynnika ludzkiego, bez związku z organizacją pracy. Powyższa bezpośrednia przyczyna zdarzenia nie miała związku z naruszeniem przepisów BHP, naruszono zasadę zachowania uwagi przy wykonywaniu czynności związanych z pracą.

Natomiast sam fakt niewłaściwego stanu podłogi (zmożenia i ewentualnie zanieczyszczenia obierką) nie był wystarczający dla zaistnienia zdarzenia - istniejące zagrożenie nie musiało wywołać negatywnych konsekwencji. Dopiero w połączeniu z niezauważeniem go spowodowanym mniejszą koncentracją uwagi uaktywnił zagrożenie - poślizgnięcie się poszkodowanej, jej upadek i odniesienie urazu.

Wobec tego brak było uchybień pracodawcy mających związek przyczynowo- skutkowy z zaistnieniem przedmiotowego wypadku przy pracy.

Poszkodowana M. K. (1) naruszyła przy wykonywaniu czynności przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy, poprzez niezapewnienie w pomieszczeniu biurowym podłogi zapewniającej bezpieczeństwo, tj. suchej i czystej, np. przez wydanie polecenia podległemu personelowi przetarcia, umycia podłogi w pomieszczeniu biurowym, co było naruszeniem obowiązków osoby kierującej pracownikami - art.212pkt 1),3),4) kp [1], w zw. z §14, §16 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zmianami oraz z 2011 r. Nr 173, poz. 1034).

Powyższe naruszenie przepisów BHP miało pośredni związek przyczynowo- skutkowy z zaistnieniem wypadku przy pracy, któremu uległa powódka. W połączeniu z niepełną koncentracją uwagi poszkodowanej na wykonywanej czynności spowodowało poślizgnięcie się powódki, jej upadek i odniesienie urazu.

Tym samym to powódka, a nie strona pozwana odpowiada za zaistnienie spornego zdarzenia. Uznać zatem należy, że strona powodowa nie wykazała w niniejszym postępowaniu, iż pozwana spółka ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 415 kc, nie wykazała bowiem zawinonego działania/zaniechania pracodawcy wskutek, którego doszło do wypadku przy pracy.

Mając wszystkie powyższe względy na uwadze Sąd Okręgowy w pkt 1 sentencji wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc zgodnie, z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Zastosowanie art. 102 kpc powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73, L.). Sąd Najwyższy przyjął, że przepis art. 102 kpc wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Artykuł 102 kpc znajduje zastosowanie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową

i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współzycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 kpc mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy. Zastosowanie art. 102 kpc wymaga dokonania oceny ostatecznego wyniku sprawy, jak również podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej. Ustalenie, czy takie szczególne wypadki zachodzą, ustawodawca pozostawił swobodnej ocenie sądu. Ocena ta powinna uwzględniać wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej podjęcie. Rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej jedynie w razie oczywistego naruszenia reguł zastosowania art. 102 kpc (post. SN z 9.8.2012 r., V CZ 26/12, L.).

Należy pamiętać, że dla zastosowania odstępstwa od zasady odpowiedzialności za wynik procesu nie jest wystarczająca okoliczność niekorzystnej sytuacji majątkowej strony przegrywającej. Powinien zachodzić bowiem dodatkowy element wynikający z samego charakteru rozpoznawanej sprawy, np. precedensowe okoliczności, niespójności w orzecznictwie przy rozpoznawaniu danego zagadnienia, wyłączność drogi procesu dla osiągnięcia zamierzonego celu (wyr. SA w Krakowie z 31.5.2022 r., I ACa 46/21, L.).

W niniejszym postępowaniu zgodnie z treścią art. 98 kpc w związku z § 9 ust.1 pkt 5 w § 2 pkt.7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (Dz.U. z 2023 roku, poz.1964) powódka winna ponieść koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Sąd uznał, że w sprawie występuje szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 k.p.c. pozwalający na obciążenie powódki tylko częściowo kosztami procesu. Powódka po wypadku podjęła bowiem pracę dopiero od marca 2023 roku, od września 2023 roku otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5400 zł, wcześniej otrzymywała zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne, korzystała z zasiłków przyznanych przez MOPS. Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności mając na uwadze fakt, że powództwo wniesiono z subiektywnym przekonaniem o zasadności i słuszności roszczenia. Niewątpliwie powódka na skutek wypadku przy pracy doznała uszczerbku na zdrowiu, a zatem mogła pozostawać w subiektywnym przekonaniu o odpowiedzialności pracodawcy w przedmiotowym postępowaniu.

W ocenie Sądu fakt, iż powódka reprezentowana w niniejszym postępowaniu przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru otrzymuje obecnie wynagrodzenie, a zatem ma stały dochód, przemawia za obciążeniem jej częściowo kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.000 zł.

J.L.